



ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

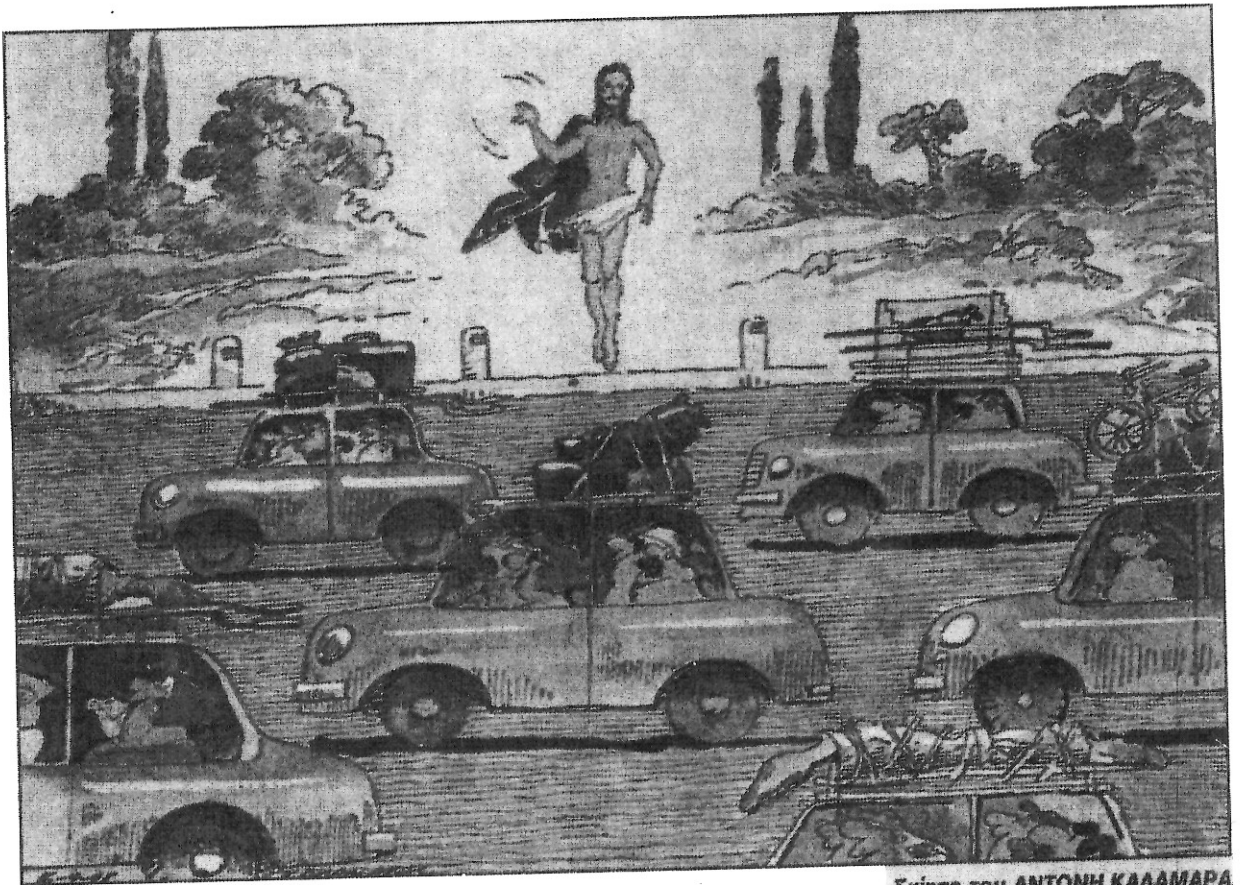
Τοῦ κ. Α. Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Μιὰ ἄλλη ἐκδοχή

Στὸν Ὁρθρο τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μετὰ τὸ Μηνολόγιο, ὁ ἀναγνώστης ἐκπροσωπῶν ὅλους μας διαβάζει ὑποβλητικά: «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...». Διερωτῶμαι ὅμως κάθε φορὰ καὶ τέτοιου εἴδους ἐρωτήματα ἔθεσα καὶ στὸ περασμένο μου ἄρθρο· «ἀλήθεια, εἶδαμε τὴν Ἀνάσταση, συναντήσαμε τὸν Ἀναστάνα στη ζωὴ μας ἢ μήπως οἱ ὀφθαλμοὶ μας κρατοῦνται τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν»;

Χαρακτηριστικὰ παρουσιάζει αὐτὴ τὴν κατάσταση τὸ σκίτσο τοῦ Ἀντώνη Καλαμαρά ποὺ δημοσιεύτηκε στὴν «Καθημερινή» τὸ σαββατοκύριακο τοῦ Πάσχα (18-19 Ἀπριλίου). Θύμιζε μοντέρνα ἐκδοχή τῆς πορείας πρὸς Ἐμμαούς. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ

δρόμου ἔχοντας ὑψώσει τὸ δεξιὸ του χέρι κάνοντας ὠτοστόπ. Τὰ αὐτοκίνητα διερχόντουσαν σὲ μονόδρομη κίνηση βιαστικὰ γιὰ τὴν πασχαλινὴ ἐξοδο. Οἱ ἐπιβάτες «ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων» καὶ κανένας δὲν ἔδινε σημασία στὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδυνατοῦσε νὰ πλησιάσει καὶ νὰ συμπορευθεῖ, νὰ συνταξιδεύσει μαζί τους. Τὸν ἀγνοοῦσαν κανονικά, οὔτε κὰν ποὺ τὸν εἶχαν προσέξει, γιὰ τὸ βλέμμα τους δὲν ἦταν «στραμμένο στοῦ Χριστοῦ τὴ μορφή», ἀλλὰ ἐκτεινόταν πρὸς τὰ μπροστά, πρὸς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ σ' ἓνα εἶδος ἐαρινῆς ἐπίθεσης ποὺ τὸ τέλος τῆς δὲν εἶναι πάντοτε νικηφόρο. Ἐκεῖνος ἐξῆλθε νικῶν καὶ κανεὶς δὲν βρισκόταν νὰ τὸν πάρει μαζί του γιὰ μιὰ σύγουρη νίκη.



Σκίτσο τοῦ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΛΑΜΑΡΑ

Ἄλλα πράγματα σκεφτόμαστε, ἄλλα ζητήματα μᾶς ἀπασχολοῦν, μαγικά νούμερα μᾶς καθηλώνουν. Μέχρι τώρα ἦταν τὸ 2000, σήμερα μάθαμε ὅτι θὰ εἶναι τὸ 2001. Ψηφία καὶ γράμματα μπλέκονται σ' ἓνα μεθυστικὸ κοκταίηλ καὶ ψάχνουμε ὅταν ἀποκτήσουμε τὴ νηφαλιότητά μας νὰ ἀποκωδικοποιήσουμε τὰ συμπλέγματα καὶ τὰ τετραγράμματα... Αὐτὰ μιλοῦν γιὰ Εὐρώ, γιὰ Ἔργασία, γιὰ Ἐλπίδα, γιὰ Ἑλλάδα. Γιὰ τὸ τί μέλλει γενέσθαι.

Ἀλήθεια, τί μέλλει γενέσθαι; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρει. Ὅλα συζητοῦνται, ἀκόμα κι ὅταν ἐπιστρατεύσουμε μοντέλα ἀνάπτυξης, πλάνη ἐργασίας ἢ ἄλλου τύπου μελέτες πρόβλεψης ἀποτελεσμάτων. Αὐτὰ συμβαίνουν στὸ γενικὸ ἐπίπεδο ποῦ πρέπει νὰ τὰ λάβει ὑπόψη του ὁ οἰοσδήποτε σχεδιασμός.

Τί μέλλει γενέσθαι;

Τί μέλλει ὅμως γενέσθαι σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο; Τί θὰ γινόταν τελικὰ στὴ ζωὴ μας ἂν σταματοῦσαμε τὸ αὐτοκίνητό μας (ὠτοστόπ) καὶ ἐπιβιβάζαμε τὸν Χριστὸ ποῦ μᾶς εἶχε κάνει νόημα νὰ σταματήσουμε καὶ τὸν παίρναμε μαζί μας;

Τὸ πιὸ πιθανὸ θὰ ἦταν νὰ παρέμενε σιωπηλὸς καὶ νὰ μᾶς ἄφηνε νὰ συνεχίσουμε τὴ κουβέντα στὴν ὁποία μᾶς βρῆκε ὅταν ἀνέβηκε στὸ ὄχημα. Ἐτσι ἐμεῖς ἀνενόχλητοι θὰ ἐξακολουθούσαμε ν' ἀνταλλάσσουμε ἀπόψεις, νὰ ἐκθέτουμε τὰ σχέδια τῆς μελλοντικῆς μας διασκέδασης, ἢ καὶ νὰ διαπληκτιζόμαστε μὲ τοὺς ἄλλους ὁδηγοὺς ποῦ προσπερνοῦν, ποῦ τρέχουν ἀνεύθυνα κ.λπ. Ἡ χαρὰ τῆς πασχαλινῆς εὐωχίας μᾶς ἔχει προκαταλάβει καὶ μπορεῖ καὶ νὰ σιγοτραγουδάμε χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦμε τὸ νόημα: «μία εἶναι ἡ οὐσία, δὲν ὑπάρχει ἀθανασία».

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ μπορούσε ὁ συνεπιβάτης μας νὰ παρέμβει καὶ νὰ μᾶς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα «τίνες οἱ λόγοι οὔτοι οὕς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους...;» (Λουκ' κδ' 17' ἢ ὅλη διήγηση στοὺς στίχους 13-35). Δὲν ἦταν τὰ γεγονότα ποῦ συνέβησαν στὰ Ἱεροσόλυμα ποῦ συζητούσαμε οὔτε ἤμασταν σκυθρωποὶ γιὰ τὴ Σταύρωση καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἄσχετα πράγματα ἀπασχολοῦσαν ἐμᾶς ποῦ κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἤμασταν μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως ἀκούγοντας συνεχῶς γι' Αὐτὴν δύο χιλιάδες χρόνια τώρα. Συμπεριφερόμαστε σὰ νὰ μὴν εἶχαμε παρευρεθεῖ στὴν εὐλογία καὶ τὴν κλάση τοῦ ἄρτου τόσες

φορὲς! Τί νὰ κρατοῦσε ἄραγε τὰ μάτια μας ὥστε νὰ μὴ μπορούμε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουμε; Νὰ συνειδοτοποιήσουμε τὴν παρουσία Του; «Καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχει» (Πράξεις ιζ' 27-28), ὅπως εἶχε πεῖ στοὺς προγόνους μας Ἀθηναίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ἐκεῖ ὁ λόγος ἦταν πάλι περὶ Ἀναστάσεως.

Ἐδῶ στὸ «γεγονός» ποῦ ἀναφέρουμε, ἦταν ὁ ἴδιος παρὼν καὶ μπορούσε νὰ μᾶς χαρίσει τὴν βεβαιότητα, νὰ μᾶς ἀνοίξει τὰ μάτια καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουμε ἔστω κι ἂν σὲ λίγο ἐξαφανιζόταν (γινόταν ἀφαντος) μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ἐμεῖς θὰ κρατούσαμε τὰ σημάδια τῆς φανέρωσής Του, τὴν καύση τῆς καρδιάς μας, τὴν ἀνάγκη νὰ μεταδώσουμε στοὺς ἄλλους ὅσα συνέβηκαν στὸν δρόμο. Αὐτὸ θὰ ἀρκοῦσε πρὸς τὸ παρόν. Θὰ εἶχαμε τὴν βεβαιότητα τῆς εὐλογίας, τὴν ἴδια ποῦ θὰ ἀκολουθοῦσε καὶ στὴν Ἀνάληψή Του (Λουκᾶ κδ' 50-51). Τὸ ἀπολυτικίο τῆς ἐορτῆς μᾶς μιλάει γιὰ τὴ διαβεβαίωση αὐτή: «βεβαιωθέντων αὐτῶν (τῶν μαθητῶν) διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου».

Εἶναι κρίμα νὰ χάνουμε τόσες βεβαιότητες καὶ ν' ἀγνοοῦμε στὴν πράξη τόσα συνταρακτικὰ γεγονότα. Ἐνα σκίτσο παράδοξο γιὰ τὰ μέτρα μας μᾶς ἔδωσε σήμερα ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε καὶ πάλι γιὰ τὴν Ἀνάσταση ἀπὸ ἓνα διαφορετικὸ πρίσμα. Ὑπάρχουν πολλὲς ὀπτικὲς γωνίες γιὰ νὰ δοῦμε ἓνα γεγονός, ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε αὐτὸ ποῦ κάποιος ὀνομάζουν «πρισματικὸ βλέμμα».

Χριστὸς Ἀνέστη, πατέρες καὶ ἀδελφοί!

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

- * **ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ**, Ἐκκλησιασμός, Ἐξομολόγηση, θεία Κοινωνία. Φυλλάδιο (Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου).
- * **Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ** (Ἀρχιμ. Χριστοφ. Σταυροπούλου).
- * **ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ**, ὅπως βιώνεται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Φυλλάδιο (Βασ. Μουστάκη †).

**ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**